

Kerstavond, 24 december 2043

Ik knipper met mijn ogen tegen het zonlicht dat door de gordijnen binnensijpelt. Ik rek me uit en ondanks dat mijn gewrichten al sinds mijn tienerjaren beperkt zijn in beweging, heb ik me in geen tijden zo soepel gevoeld. En dat terwijl ik ondertussen al achtenveertig ben. Ik draai me om en druk een kus op de wang van mijn man. "Ga je scheren," murmel ik tegen zijn baardstoppels, "dan maak ik ontbijt." Hij steekt zijn arm al uit om me tegen hem aan te trekken, maar ik weet hem handig te ontwijken en trek lachend mijn ochtendjas aan. Al jaren geen ochtendstijfheid meer, en wanneer ik de hal op de bovenverdieping afloop, flitsen de beelden nog steeds voorbij over mijn netvlies. Mijn hand glijdt langs de trapeuning wanneer ik terugdenk aan al die keren dat mijn man me de trap op en af droeg. Mijn werkdagen als lerares deden me voorheen de das om en zodra ik thuiskwam waren mijn enkels en knieën niet langer in staat om mijn toch al zo fragiele lichaam te dragen. Maar ik deed mijn werk zo graag, en dat doe ik nog steeds.

In de keuken zie ik de kalender hangen. Vierentwintig december 2043. Ongeveer achtentwintig jaar geleden leerde ik mijn man kennen. Hij heeft sindsdien niets anders gedaan dan voor me gezorgd en me afgeschermd van mensen die mijn aandoening niet wilden begrijpen, al zei ik steeds dat het me niets kon schelen.

Exact tweeëntwintig jaar geleden werd mijn zoon geboren, mijn eerste kind. Toen werd voor het eerst door dokters met me gesproken over gentherapie. Reuma bleek dus wel degelijk veel te maken te hebben met erfelijkheid, maar ze wisten de fout in het immuunsysteem bij artritispatiënten uiteindelijk toch op te sporen. Ondanks dat ik zo bang was geweest dat hij ook artritis zou hebben, was niet nodig geweest voor mijn zoon, en ikzelf had mijn schouders er in eerste instantie voor opgehaald. Er was bij mij al zo veel schade aangericht vanbinnen dat het toch niets zou uithalen.

Maar toen ik uiteindelijk toch weer een fysiek dieptepunt bereikte, vijf jaar later, besloot ik het een kans te geven. Geen verkeerde beslissing, want de ontsteking verdween vrijwel meteen. Ik moest een jaar zware medicatie nemen die mijn genen lokaal zou aanpassen, waar ik eerlijk gezegd heel erg bang voor was. Ik wilde niet dat ze me zouden gaan veranderen. Zou ik verdikken, zoals bij cortisonen? Had ik nou nooit eens zelf iets te zeggen over mijn lichaam? Wat als ze een fout zouden maken? Wat als ik, wie ik was, ook zou veranderen? Het was inmiddels iets waar nog niet veel mensen gebruik van hadden gemaakt, en het was heel erg duur. Bovendien waren aan elke vorm van medicatie bijwerkingen aan verbonden. Maar uiteindelijk ging ik ervoor, op aanraden van mijn man, die het niet kon aanzien dat ik opnieuw veel pijn had.

Door een piepklein 'foutje' in het goedje dat ik om de maand via een infuus naar binnen kreeg, hield ik er blonde krullen aan over in plaats van stijl haar. Ik had altijd krullen gewild, tot dan. "Dit ben ik niet meer", had ik schril gefluisterd tegen mijn spiegelbeeld, maar mijn man had me naar zich toe gedraaid en me ervan verzekerd dat hij die permanent best schattig vond. Grapjurk dat hij is, ik moet er nog steeds om glimlachen nu ik eraan terugdenk.

En nu ben ik hier, in de keuken, en sta ik zorgeloos pannenkoeken te bakken. Zodra ik merkte dat ook dat kon zonder vermoeidheid in mijn spieren en gewrichten, besloot mijn man, tot mijn grote vreugde, om het me te leren. Ik weet nog goed hoe de tranen over mijn wangen rolden uit pure blijdschap nadat ik een hele middag taarten en koekjes had staan bakken zonder ook maar een minuutje te hoeven uitrusten. Of die keer dat ik met mijn zoontje door het park aan het rennen was achter onze hond aan...

Ik laat onze Duitse herder uit zijn slaapkooi en geef hem de eerste pannenkoek, die meestal mislukt. Bambi maalt er niet om, ook zijn in mensenoren ietwat vreemd klinkende naam doet hem niks.

Mijn dochter heeft de naam gekozen. Zij werd vier jaar na onze zoon geboren, zogenaamd een ongelukje, maar ik geloof niet in ongelukjes. Het enige ongelukkige aan haar geboorte was het feit dat ze meer op haar mama leek dan me lief was. Inmiddels kunnen ze voor de geboorte uitzoeken of het kind de aandoening heeft, maar toen kon dat nog niet. De onzekerheid bleef, maar ik verdrong het naar de achtergrond, maar zodra mijn

dochtertje zes werd, besepte ik dat er iets mis was. Ze klaagde steeds vaker over haar knietjes, en dat terwijl ze niet eens een kik had gegeven toen ze een keer haar handjes had opengehaald door een flinke valpartij van een klimrek. Maar toen was er al genterapie, ook al werkte dat niet bij iedereen. Mijn meisje heeft niet lang pijn gehad, al was de medicatie niet zo gezond voor haar kleine kinderlijfje. Maar voor haar bleek het, zoals bij mij, te werken.

"Hoi mam," hoor ik achter me en ik draai me om. Daar staat ze, mijn mooie, inmiddels achttien geworden dochter. Ze heeft precies hetzelfde haar als toen ik jong was -de genterapie was toen als ver genoeg gevorderd om die kleine foutjes te voorkomen- en ze maakt een pirouette in mijn richting. "Je keek weer zo... bezorgd," zegt ze zacht. Ik draai me weg van het raam en glimlach naar haar. Ze weet dat ik heel wat pijn te verduren heb gehad in mijn leven, maar ze weet niet meer hoe dat voelt. Ze herinnert zich het niet meer omdat ze nog klein was, al herinnert ze zich wel het ziekenhuis en de infuusjes, die ze uit haar hand probeerde te peuten. Ze lijkt zo erg op mij dat het soms pijnlijk is.

"Het gaat wel , liefje," verzeker ik haar. Ik geef haar een kus, trommel kort met mijn vingers op en van de kastdeurtjes en moet hardop lachen als ze dan toch, met tegenzin, de borden op tafel zet en in de besteklade begint te rommelen.

"Alvast bedankt voor de pannenkoeken," roept ze me nog na wanneer ik met Bambi de keuken uitwandelen en weer naar boven ga. Ik trek de kamerdeur van mijn zoon open en spoor Bambi aan om hem uit bed te halen. Dat laat de hond zich geen twee keer zeggen.

Vervolgens loop ik de slaapkamer weer binnen en kijk verbaasd rond. Dan springt mijn man plots vanachter de deur en gooit me op bed. Ik schiet meteen in de lach en verbaas me nog steeds over het feit dat hij niet meer zo voorzichtig met me hoeft te zijn als eerst. Geen onverwachte pijscheuten meer.

"Die was voor het wakker maken," snuift hij zogenaamd boos met over elkaar gekruiste armen. Maar dan komt hij naar me toe, tilt me in mijn armen en draagt me de trap af. Ik protesteer niet, maar zodra hij me neerzet beneden vraag ik waar dat goed voor was.

Hij kust me teder op de wang en zegt: "Omdat het kan. Omdat ik je graag in mijn armen heb, reuma of niet." Voordat ik iets terug kan zeggen waarbij ik misschien wel van ontroering in tranen uitbarst, onderbreekt onze zoon ons. Hij staat boven aan de trap, zijn bruine haar verward om zijn hoofd en met Bambi aan zijn zijde.

"Bambi's enthousiasme en mijn neus zeiden: 'pannenkoeken'."

"Gelukkige verjaardag," knipoog ik en hij lacht, waarna hij van de trap stampet en zich tussen ons in wurmt. Mijn kerngezonde zoon. Maar als er één ding belangrijker is dan een goede gezondheid, dan is het familie. Daarmee ben ik gezegend, en gelukkig maar, want daar bestaan geen pillen voor.